

the

„Lebilincselő történet, szerethető karakterek
– igazán érdekes olvasmánná gyúrva.”

– *Laura, amazon.com*

HARDEST FALL

a legerősebb érzés

*fine
selection*

ELLA MAISE

NEMZETKÖZI BESTSELLERSZERZŐ

ELLA MAISE

the

HARDEST
FALL

a legerősebb érzés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A szerző megjegyzése

A regény szerzője élt az alkotói szabadságával,
ahol meglátása szerint az a történet kiteljesedését szolgálta.

*A könyv azoknak szól, akik félénkek
és – a lehető legjobb értelemben véve – furcsák is egy kicsit.
Remélem, a ti életetekbe is betoppan egy Dylan.*

ELSŐ FEJEZET

DYLAN

ZOE CLARKE ÉLETÉBEN ELŐSZÖR a szerszámommal a kezemben pillantott meg.

Persze nem azért markolásztam, mert éppen örömet akartam szerezni magamnak. Mondjuk, ha az lett volna a szitu, akár még szexinek is találhatta volna. Hangsúlyozom, *akár*, mert hát nem minden csajt hat meg a látvány. Arról nem is beszélve, mennyire hülyén vette volna ki magát, hogy pont egy buliban verem ki magamnak a fürdőszobában.

Sejtem, mit szeretnél most hallani. Valami izgalmas dologgal kellene folytatnom a sztorit, például azzal, hogy szerelem pattant ki közöttünk, mihelyt megpillantottuk egymást. De csak annyival szolgálhatok, hogy Zoe a farkamat pillantotta meg, mégpedig olyan helyzetben, ami még egy random egyetemi buliban is meglehetősen váratlannak és furcsának számít. Vagy az is jól hangzana, ha valami romantikus jelenetről áradoznék, például, hogy mindketten

órára siettünk, amikor véletlenül egymásba szaladtunk, Zoe leejtette a könyveit, mire én gyorsan letérdeltem, hogy segítsek összeszedni őket, és akkor összekocant a fejünk, egymás szemébe néztünk, és a többi már történelem.

Ugye vágod, mire gondolok? Olyan szirupos filmjelenetre. De el kell, hogy keserítselek... Még véletlenül sem így történt. Kétségkívül szívmengetően hangzana, ha azt tudnánk mesélni, milyen édes is volt az első találkozásunk, de még egyszer mondom, semmi ehhez hasonló nem történt. Épp ellenkezőleg. Ahogy az elején említettem: én Zoe Clarke-ot láttam meg, ő meg a farkamat. Mindez egy fürdőszobában történt, ahol én éppen csöveltem, és közben a haverom pófázását hallgattam.

– Mi a francért kell még ide is utánam jönnöd? Ennyire érdekel, hogyan huggyozom? – morogtam oda JP-nek, mert nem igazán értettem, miért van szükségem nézőközönségre.

JP ráérősen mosolyra görbítette a száját, a tekintetét pedig leengedte a cipzáramra, amit próbáltam lehúzni.

– Hidd el, öregem, már elégszer láttam az öltözőben! Éppen Isaacról vartyogok neked, csakhogy nem vagy képes kivárni a sztori végét.

Vettem rá egy oldalpillantást, de ő rám se hederített, lökte tovább a sódert.

– Haver, ott kellett volna lenned. Hogy az a srác mekkora lecsepszést kapott az edzőtől, miután ti leléptetek! Nem csodálkoznék rajta, ha vissza se jönne edzeni. Abban sem vagyok biztos, hogy én viszsza akarok-e menni, pedig nem én szartam el. – Egy pillanatra elhallgatott. – Fogadunk, hogy nem jön vissza?

Rápillantottam JP-re. A falnak dőlve állt csukott szemmel, arccal a plafon felé. Ártalmatlannak, lazának tűnt, holott JP minden volt, csak épp ártalmatlan nem – sem a pályán, és főleg nem egy buliban.

Amennyire megdolgoztatott minket az edző az utóbbi időben, nem hittem volna, hogy bármelyik srác, akinek van egy kis gógyija, maradni akarna. De ha rajongsz a sportért, képes vagy bármit elviselni, csak hogy eljuss oda, ahova egyszer majd el szeretnél. Vagy nyomod nagyban, vadállat módjára, vagy csá, mehatsz haza!

– Nem fogadok. Ha igazán akarja, akkor visszajön.

Alighogy kimondtam ezt, kinyílt az ajtó, majd rögtön be is csapódott. Egy röpke pillanatra bezúdult a földszinten dübörgő zene és a kiabálás zaja. Persze semmi különös nem volt abban, hogy egy egyetemi buliban rányitnak az emberre. Végtére is jó nagy barom az, aki azt hiszi, hogy pont egy ilyen helyen félrevonulhat. Amikor hátrapillantottam a vállam fölött, hogy megnézzem, ki annyira türelmetlen, hogy pár percet sem képes várni, láttam, hogy egy barna hajú csaj csusszant be a fürdőszobába. Ahogy beért, azzal a lendülettel megpördült, hátat fordított nekünk, és az ajtóra tapadt.

– Nyugi, csak lazán, semmiség az egész! Ó, mi a jó fenének lettek nekem új barátok? Most már mindegy, meg kell tenned, nincs mese! Csak nyisd ki a szemed, és fordulj meg! – Fejét az ajtónak döntve motyogott.

Mi meg ott álltunk lefagyva. Egymásra pillantottunk JP-vel, ő megvonta a vállát, majd görbülni kezdett felfelé a szája. Úgy nézett, mint aki egy vadiúj játékot kapott. A rá jellemző kaján vigyorral a képén felém biccentett az állával, eltolta magát a faltól, és megindult a lány irányába.

– Bármit megtehetsz, bébi, amit csak szeretnél – szólalt meg, jól ráijesztve szegény csajra, aki rögtön abba hagyta a motyogást.

Hirtelen felénk fordult, és frankón úgy nézett, mint egy reflektorfénybe került őz az országút szélén.

– Én...

– Te... – biztatta JP, amikor látta, hogy mást nem tud kinyökögni.

Mialatt pakoltam vissza magamat a nadrágomba, a lány olyan kétségbeesetten nézett JP-re és rám oda-vissza, mint aki egyszer csak a holdon találta magát, és gőze sincs, hogyan került oda. Aztán letévedt a szeme a kezemre, ami még mindig a szerszámommal volt tele. Azonnal az arcomra kapta a tekintetét, de csak lepillantott ismét.

Megrándult a szája széle, látszott, hogy alig bírja visszatartani a vigyorgást.

– A francba! Ó... az ott egy... pénisz! A te péniszed. Basszus!

A dübörgő zenétől alig hallottam, mit ismételget. Lenyomott még néhány oda-vissza pislogást a kezem és az arcom között, és még jobban elfehéredett az amúgy is sápadt arca.

– Valami gond van? – kérdeztem derűsen, mert szórakoztatott, ahogyan egyre jobban kikerekedik a szeme.

– Én nem... – kezdett bele a válaszba, de aztán a szemembe nézett, és becsukta a száját. – Nem akartam... Nem szándékosan... néztem a péniszedet. Csak megláttam. És még mindig látom. Pont itt van velem szemben, és egyenesen rám...

JP-re pillantottam. Látszott rajta, mennyire jól mulat ezen az egészen. Visszanéztem a csajra.

– Nehogy azt mondd, hogy most látsz először ilyet! – jegyeztem meg, majd megfordultam, hogy végre felhúzzam a cipzáramat, mert láttam, hogy a csaj a teljes idegösszeomlás szélén áll már.

Hangosan felnyögött a hátam mögött, majd tompa puffanások hallatszottak, ahogyan a fejét az ajtóba veregette. Elmosolyodtam.

– Még nem láttalak a kampuszon – törte meg a csendet JP. – Elsős vagy, ugye? Belevaló kis gólyának tűnsz. Most én jövök? Mert ha a haverom dákója láttán ennyire hebegsz-habogsz, mi lesz, ha

megsasolod az enyémet? Csak szólok: az én cuccom klasszisokkal jóképűbb... és persze nagyobb is. És ha szeretnéd megkös...

Még hangosabb, már-már hörgéssé erősödő nyögés hallatszott.

– Be ne befejezd a mondatot!

Halkan nevettem.

Tudni kell, hogy JP nem nevezhető a bolygó legjobb modorú emberpéldányának, bár úgy tűnt, az egyetemista csajokat ez nem igazán zavarja. Olyan srác, aki bármit tett vagy mondott, bolondultak érte a nők. Vele ellentétben nekem azon kellett erőlködnöm, hogy *engem* ne bolondítsanak meg a csajok. JP baromságokkal tömte a fejüket, mégis csüngtek minden szaván. Elég volt odaböknie nekik, hogy „ugrás”, és már kérdezték is: *Melyik ágyba?* Veszett jó amerikai-futball-játékos volt, ami csak megkönnyítette a dolgát, hogy sose legyen híján csajoknak.

Azért ne hidd, hogy nekem nem jutott ki olyan lányokból, akik fel akarták hívni magukra a figyelmemet! Viszont már elég fiatalon – úgy ovis koromban – rájöttem, hogy én olyan „egynős” típusú srác vagyok. Gözöm sincs, miért, de ezzel még inkább azt értem el, hogy csapatostul nyomultak rám a nők. És nem vagyok beképzelt arc, eskü! Csak éppenséggel ez így megy azoknál a futballosoknál, akiknek esélyük nyílik rá, hogy profi játékos váljon belőlük. Semmi köze ennek a kinézetemhez. A csapat szépfűja nem én vagyok, hanem Chris, az irányítónk. Mi, futballjátékosok olyanok vagyunk a lányoknak, mint a macskamenta a macskáknek.

Megnyitottam a csapot, hogy kezet mossak, közben rápillantottam a csajra. Kíváncsi voltam a reakciójára. Még mindig háttal állt nekünk, de legalább már nem ütögette a fejét az ajtóba. Ha JP tényleg mutogatni akarja a szerszámát, akkor én itt se vagyok. Barátság ide vagy oda, nálam az már túlmegy egy bizonyos határon.

JP rám vigyorgott, kacsintott egyet, a két kezét összekulcsolta a háta mögött, és a lány füléhez hajolt.

– Huh!

Az összerezett, JP felé fordult, majd hátra is hőkölt kicsit, amint meglátta, hogy a haverom közelebb ment hozzá ahhoz képest, ahol néhány perccel azelőtt állt.

– Kösz az ajánlatot, de egyáltalán nem akarok farkakat látni – jelentette ki, majd hátrálni kezdett JP-től, aki még mindig nyomult a frissen szerzett zsákmánya után.

– Pedig az én dákóm tutira bejönne neked.

Semmit nem találtam, amibe beletörölhettem volna a kezem, így a farmernadrágom is megtette. Figyeltem kettejük különös interakcióját. A lány hátrált, hátrált, egyszer csak a mellkasomnak ütközött. Felsikoltott.

– Ez az én végszavam – jegyeztem meg erre, és lepillantottam a csajra.

A fejét hátravetve rám szegezte a tekintetét. Közelről bámultuk egymást, de még így sem tudtam igazán megállapítani, milyen színű a szeme: talán zöld, mogyoróbarna pettyekkel a pupillái körül.

A tekintete elárulta, hogy irtóra be van rezelve. Összeráncoltam a homlokomat, hátraléptem egyet, és JP-re néztem.

– Hagyd békén, haver! Gyere, húzzunk innen!

Ám mielőtt arrébb tudtam volna lépni, a csaj szembefordult velem, és a karomba csimpaszkodott.

– Nem, nem mehetsz innen sehova! – vágta rá hevesen, jócskán meglepve JP-t és engem is. – Érted jöttem!

Felvontam a szemöldökömet. Értetlen pillantást vetettem JP felé, mire ő csak megvonta a vállát. Továbbra is a *Kíváncsian várom a*

fejleményeket! vigyor terült szét a képén, és közben nyíltan stírolta a csaj fenekét.

– Úgy értem, nem érted jöttem – magyarázkodott a lány, mire újból rápillantottam –, hanem miattad jöttem be ide. – Összehúzta a szemét egy kicsit, az orra felráncolódott. – Érted, ugye? Nem, valószínűleg nem. Azért követtelek, hogy megkérjelek valamire. – A hangjából pánik hallatszott ki, de folytatta. – Amikor azt mondom, hogy követtelek, nem úgy értem, hogy rád akarok nyomulni, vagy ilyesmi. Őrületség lenne, hisz még csak nem is ismerlek.

Idegesen felnevetett, bénán megveregette a karomat, aztán rájött, hogy tapogat. Visszarántotta a kezét, és összekulcsolta maga mögött, ahogy arrébb lépett.

– Na, nem mintha akkor nyomulnék rád, ha ismernék, de most nem is ez a lényeg. Én csak... meg kell, hogy kérdezzek valamit tőled, mielőtt komplett hülyét csinálok magamból odakint. Úgy gondoltam, jobb, ha akkor kérdezek meg, amikor egyedül vagy, és azt hittem, itt egyedül leszel, és...

Nem igazán értettem, miről zagyvál, de mielőtt válaszolni tudtam volna, JP beszólt:

– Engem meg csak úgy lepattintasz? Én meg még azt hittem, valami különleges dolog van köztünk.

A lány a válla fölött hátranézett JP-re.

– Bocs! Nem vettelek észre, hogy te is bejössz utána. Amúgy meg azt sem láttam, hogy ez fürdőszoba. Ha láttalak volna, odakint várok. Fogalmam sem volt, hogy ti, fiúk is együtt jártok mosdóba. Amúgy ez cuki dolog tőletek. – Rám pillantott, majd gyorsan elkapta a tekintetét, és ismét JP-re nézett. – Csak egy perc, tényleg, és aztán a tiéd lehet.

JP felhúzta az egyik szemöldökét, de nem szólt.

A lány rám nézett. Nem tudom, mit látott az arcomon, de össze-rezzent.

– Bocs, ez is gázul hangzott, igaz? Nem mintha gáz lenne, ha valaki meleg. Még véletlenül sem gondolom így. A legjobb barátom meleg, és tudom, milyen nehéz elviselnie, milyen ostoba dolgokat mondanak rá sokan, és hogy neki ezt mennyire...

JP elnevette magát, és a fejét csóválta.

– Szerintem *most* hagyd abba, csajsziám! Az ajánlatom még mindig áll. Ha végeztél a haverommal, keress meg! – Ezután kinyitotta az ajtót, és egyedül hagyott a csajjal.

Keresztbe fontam a karomat a mellkasom előtt, és nekidőltem a mosdókagylónak.

A lány visszafordult felém, hosszú sóhaj hagyta el a száját, majd idegesen elmosolyodott.

– Gáz volt, mi?

– Az egész, vagy csak ez az utolsó rész?

Nem tehettem róla, visszamosolyogtam rá. Voltak már lányok az életemben, akik örülségeket tettek, csak hogy felkeltsék a figyelmemet, és bebújjanak az ágyamba, de ezúttal éreztem, hogy nem erről van szó.

A lány elvigyorodott, megrázta a fejét, tekintetét a padlóra szegezte.

– Azt hittem, ez a te szobád, és egyedül vagy, és aztán amikor bejöttem, és fogtad a... hmmm... és aztán még ő is itt volt veled... – Rám pillantott, de gyorsan el is kapta a tekintetét. – És az, hogy... elől volt a micsodád, onnantól már elszabadult a pokol.

Igen, ő biztosan nem az a fajta lány, aki futballjátékosok után koslat.

Még egy ideges nevetés, és már hátrált is az ajtó felé.

– Szóval bocs! És... köszi.

Még szélesebben mosolyogtam.

– Mit köszi?

Kezét a farmerjébe dörgölte, megrázta a fejét. Sajnálatra méltónak tűnt, ahogy mindenfelé néz, csak rám nem.

– Ha őszinte akarok lenni, fogalmam sincs. Kösz, hogy beszélgettél velem? Vagy hogy nem rúgtál ki? Hogy láthattam a péniszed?

Lecsukta a szemét, és fejcsóválva tett még néhány lépést hátrafelé, majd a tenyerét kifelé fordítva felemelte mindkét kezét, és megállt az ajtóban.

– Persze nem gondoltam, hogy így lesz – folytatta. – Eszem ágában sem volt a péniszedet nézegetni. Mondom, azt sem tudtam, hogy ez egy fürdőszoba. Feltételezem, hogy számodra sem épp a legelőnyösebb helyzet ez, szóval miért is akarnám pont itt megnézni a... – Kezével az ágyékom felé bökött. – Ami amúgy egészen... látványos méretű, szóval biztos, hogy... meg is vagy elégedve vele. Lehet, hogy gratulálnom kellene hozzá? Persze nem hinném, hogy pont egy vadidegen gratulációjára vágynál, de mivel futballos vagy, gondolom, bírod, ha dicsérnek, nem igaz?

Elhallgatott, néhány másodperc csend következett. Nem bírtam elrejtetni a vigyoromat. Most, hogy már elpakoltam a szerszámomat, és JP sem volt itt, hogy cinkelje a csajt, végre meg tudtam nézni magamnak. Vállig érő, barna, egyenes haj keretezte az arcát. Világos bőr, hatalmas, őzbarna szem – valahol a mogyoró és a zöld között, még mindig nem tudtam eldönteni –, kissé telt alsó ajak, és gondolom, zavarában elpirult arc. Más is feltűnt – hisz van szemem. A szűk pólót átszakítani igyekvő C kosaras mell, homokóra alkat és bombázó láb – nem túl vékony, nem túl vastag, pont, amilyennek szeretem.

Erőt kellett vennem magamon, hogy ne másfelé kalandozzon a tekintetem, hanem a szemébe nézzek. Végighúztam a kezemet rövidre nyírt hajamon.

– A húgomra emlékeztetsz – szólaltam meg váratlanul, ami nemcsak őt, de engem is meglepett. – Ugyanolyan félénknek tűnsz te is.

Tényleg Amelia jutott eszembe róla. A húgom is zagyvaságokat hord össze, amikor ideges. Tudja, hogy semmi értelme annak, amit csicsereg, de csak mondja és mondja. Az előttem álló csaj is ilyen fél-szeg típus, a viselkedéséből világosan lejött.

Elnevette magát, nekidőlt az ajtónak.

– Nem jelent túl jót számomra, hogy a húgodat látod bennem, főleg, ha megtudod, mit akarok kérni. Nem mintha úgy jobb lenne, ha bárki más látnál bennem... Ah, tudod, mit? Felejtsd el az egészet! Mondjuk, azért arra kíváncsi lennék, miből gondolod, hogy félénk vagyok. – Felemelte a kezét. – Ezt is visszaszívom inkább, ne is válaszolj!

Kínos csend állt be. Én őt bámultam, ő meg a mellkasomat. Ekkor hirtelen valaki betolta az ajtót, mire kibillent az egyensúlyából.

Egy fej kukucska kált befelé a félig kinyitott ajtón.

– Bocs, skacok! Nem tudtam, hogy foglalt – szólta be egy srác, majd egy kicsit szélesebbre tárta az ajtót, és körbenézett. – Utána-tok mi jövünk.

Felfelé tartotta a hüvelykujját, aztán lassan eltűnt a képből.

Mihelyt becsukódott az ajtó, az én kis barnám – na jó, ezt inkább húzzuk ki, szóval *a* kis barna nagyot sóhajtott, és rám szegezte a tekintetét. Már nyugodtabbnak látszott, bár az alapján, ahogyan a pólóját rángatta – amin nagybetűkkel a *Mosolyogj rám!* felirat díszelgett –, fogadni azért nem mertem volna erre. Irtóra kíváncsi voltam, mivel folytatja.

– Tudod, mit? Ha már így belekeveredtem, felteszem a kérdést. Ennél jobban már úgysem tudok rontani a helyzeten.

Felcsigázott, intettem a kezemmel, hogy folytassa, iszom a szavait.

– Csupa fül vagyok – mondtam, és próbáltam visszatartani a vi-gyoromat.

Nagy lélegzetet vett.

– Meg kell... szóval, muszáj megcsókolnom téged – hadarta, majd gyorsan becsukta a szemét, és felnyögött. – Nem így kellett volna elmondanom. Hadd fussak neki még egyszer!

– Meg kell engem csókolnod – emeltem fel a szemöldökömet.

– Kell, muszáj... nem mindegy? – Gyors bólintás. – Mármint va-lójában én nem akarlak megcsókolni téged. Nem én választottalak ki.

– Nem te választottál ki.

– Nem. Nem mintha nem lennél jóképű, határozottan az vagy a magad robusztus módján, ami nyilván nekem is bejönne. De első-re nem téged választottalak ki. Bár ha kellene, azért simán megcsó-kolnálak.

– Folytasd csak, simogatod az egómat!

– Oké. Szóval azt gondolom, *tényleg* nem ez a legjobb módja en-nek, de hadd kezdjem újra, és lesz, ami lesz. A szobatársam, Lindsay addig nyúzott, amíg kénytelen voltam eljönni ebbe a buliba ma este. Itt aztán találkoztunk a haverjaival, ami amúgy nem árt, mert első-évesen jó, ha új arcokat ismer meg az ember, nem igaz?

Anélkül, hogy választ várt volna rá, nagy levegőt vett, és nyomta tovább.

– De kiderült, hogy korántsem olyan jó dolog. A barátai hamar rájöttek, hogy egyáltalán nem vagyok a vagányság mintapéldánya, mert társaságban nem jár sokat a szám, és inkább háttérbe húzó-dom. Csak tudod, ez azért van, mert először szeretem megfigyelni

a dolgokat. Nem bírom, ha minden szempár rám szegeződik. De ez nem is tartozik igazán rád, szóval, bla, bla, bla, csak fecsegek, fecsegek, és ettől nagyobb cikiben leszek.

Lehunyta a szemét, a fejét csóválta. Én meg csak álltam ott, néztem és hallgattam őt, vártam, hogy befejezze a mondókáját. Ha akarok, sem tudtam volna elmozdulni onnan, mert ez a lány... és ez az egész helyzet... *rabul ejtő* volt. Igen, *ezt* a szót kerestem. Csak zagyvált összevissza mindent, mégis rabul ejtett, és fogalmam sincs, miért, de felpezsdített.

– Aztán fogadtak. Kihívás elé állítottak. Azt mondták, nem merek megcsókolni egy ismerlent. Én meg álltam elébe, csak hogy végre leszálljanak rólam. De nem hittem volna, hogy tényleg meg akarják csináltatni velem. Mint az óvodában. Pff! Oké, egy kicsit bántott, hogy beszarinak neveztek, de azért igazuk van, tényleg nem vagyok merész. És spontán sem. Pláne nem abban, hogy random kiválasztott srácokat smároljak le. Még soha nem csináltam ilyet, de gondoltam, csak nem lesz annyira nehéz lekapni valakit. Erre meg azzal jöttek, hogy azt a srácot biztosan nem merem megcsókolni, akit *ők* választanak ki nekem. Azt mondják, így megy ez az egyetemisták körében: fogadnak, kihívás elé állítanak, random csókolóztatnak...

– Hű! – nyögtem be, mert nem akartam, hogy elájuljon, amiért még levegőt sem vesz, annyira beszél.

Rám emelte a szemét.

– Akkor még én sem tudok sok mindent az egyetemi életről, pedig már nem elsős vagyok – folytattam. – Még én sem csókolóztam senkivel csak úgy véletlenszerűen. Nem tudtam, hogy ez itt alapkövetelmény.

Bevallom, nem mondtam teljesen igazat, de erről neki nem kellett tudnia. Akadtak csajok, akik minden teketória nélkül lekaptak,

főleg egy jó meccs után, amikor mindenkiben tombolt az adrenalin. Magamtól viszont sosem jutott volna eszembe, hogy egy random csajt csak úgy lesmároljak. Lehet, hogy azért, mert még nem talál-
tam meg hozzá a megfelelő random csajt. Bár ott, abban a percben
simán el tudtam volna képzelni.

– Ugye? – kiáltott fel kissé megkönnyebbülten. – Erről beszéltem!
De még visszavan a kínos rész, szóval mondom is tovább. A szobatár-
sam, Lindsay elkapott egy fiút, aki a haverjával éppen felénk jött. Azt
mondta, csókoljam meg őt. Így is tettem. Szegény srácnak csak egy
gyors pusztit nyomtam le. Abban még nincs semmi, nem igaz? Hoz-
zá se értem, csak előrehajoltam, és a számat az övére nyomtam. Elég-
gé illúziórombolóra sikerült, meg már volt is bennem egy kis sör...

Három ujját felemelve mutatta az elfogyasztott ital mennyiségét,
majd eltúrta a haját a jobb füle mögé. Amikor a csókról beszélt, vé-
gig a száját bámultam. A gyönyörű, fényes rózsaszín száját...

– Semmit nem is éreztem – ecsetelte tovább. – Semmi bizsergést,
semmit. Úgy tűnt, annyira nem akadt ki a srác, mert utána hosz-
szabb csókot követelt.

Naná, hogy nem akadt ki! – gondoltam magamban. *Még szép,
hogy nem ellenkezett az a piszok mázlista!*

Erre a lány annyira elkezdett hadarni, hogy alig bírtam követni.

– De aztán Lindsay barátnője, Molly találomra rád mutatott.
Néhány sráccal dumáltál a szoba másik felében. Molly azt akarta,
hogy *téged* csókoljalak meg. Mondjuk, nem igazán értem, mi ben-
ned olyan különleges.

Nyitottam a számat, de ekkor feltartotta a karját, és ugyanazzal a
szusszal darált tovább:

– Szóval muszáj volt azt mondanom, hogy nem gond, menni
fog. Mert amúgy irtóra nem vagyok jó az ilyen fogadásokban és

kihívásokban. Egy hangyányi versenyszellem se szorult belém. De mivel annak a másik fiúnak csak egy pusztit nyomtam le, azt akarták, hogy veled normálisan csókolózzak. Ismétlem, fogalmam sincs, mitől vagy akkora nagy dobás, hogy ennyire ragaszkodtak hozzád. Talán mert az esetük vagy, de tényleg halványlila gőzöm sincs. Kértem tőlük néhány percet, és azért jöttem utánad, hogy mielőtt mindenki előtt letámadlak, vagy legalábbis megpróbállak letámadni és lesmárolni, engedélyt kérjek tőled. Bár azok után, amit most láttam... meg kell kérdezzem, hogy... ugye nem vagy meleg? Mert ha igen, és ezért ragaszkodtak ennyire hozzád... akkor az nagy szemétség.

Várakozó tekintettel nézett rám, mire én kihúztam magam, és megdörzsöltem a tarkómat.

– Lehet, hogy úgy fog tűnni, hogy nem mondok igazat, de...

Ezt most hogyan mondjam meg neki?

– Bármennyire is szeretnék segíteni neked ebben a kihívásban, nem tehetem, mert van barátnőm.

Még csak egyszer randiztunk ugyan, de azért mégis...

– Később jött, de valószínűleg már odakint van, és nem hiszem, hogy...

– Ó! Persze, igen. Oké!

Figyeltem, ahogy mindenfelé tekintget, néha-néha rám pillant, de akkor is csak egy másodperc erejéig. Aztán vakon rányúlt a kilincsre, kinyitotta az ajtót, és kilépett.

– Sajnálom, tényleg! – szólt hátra egy kicsit hangosabban, hogy a kintről beáramló lármán túl is halljam. Ismét a nadrágomra pillantott, majd fel a szemembe. – Azt is, meg minden mást is. Ez az egész este olyan ciki... És pocskék. Jobb is, ha megyek, és... – Még egyet lépett kifelé. – És ne haragudj! – ismételte meg.

Tekintetét a vállamra szegezte. Még véletlenül sem nézett a szemembe, ahogy hátrált kifelé.

Ekkor tűnt fel, hogy könnyes a szeme. Ha van húga az embernek, megtanul egyet s mást arról, mit jelent ez. Tudtam, hogy a csajnál mindjárt eltörik a mécses.

– Várj! Hé, várj! – kiáltottam, és gyorsan utána léptem, mielőtt eltűnik a szemem előtt.

Visszanézett rám a válla fölött, de nem állt meg.

– Hogy hívnak? – kiáltottam hangosabban.

Halványan elmosolyodott, de a mosolya szomorúságot és riadtságot árasztott. Legördült egy könnycsepp az arcán. Mielőtt utolérhettem volna, eltűnt a tömegben.

Hogy miért akartam tudni a nevét? Miért kerestem őt a szememmel egész este?

Akkor még nem tudtam.

MÁSODIK FEJEZET

ZOE

Egy évvel később

BÁRCSAK FELSZÍVÓDHATTAM VOLNA, amikor Dylan Reed másodszor találkozott velem! Mert ha *én* nem látom őt, akkor *ő* sem lát meg engem, és akkor nem is akad össze a tekintetünk, igaz?

Nos... nem igaz.

Egy évvel ezelőtt nem tudtam a nevét, ezért is vertem ki a fejből könnyebben, hogy sikerült komplett hülyét csinálni magamból előtte. Már rég elfelejtettem volna az egészet, ha csak egy nevenincs, bár be kell valljam, igen szexi srácról lett volna szó, akivel véletlenszerűen futottam össze egy egyetemi bulin. De nem volt ekkora mázlim. Hát persze hogy nem. Nálam soha semmi nem ment egyszerűen. A srác, akit elsősben azoknak a szemét csajoknak a kihívását teljesítve meg kellett volna csókolnom, az amerikaifutball-csapat egyik nagyágyúja, az NFL reménytelen esélyese volt. Az *egész* kampusz ismerte.

Oké, értem én, hogy hatalmas területen fekszik az egyetem, de kiderült, ahhoz nem elég nagy, hogy egy életre el tudjam kerülni a srácot.

Egy tanórakkal teli hosszú nap végén, hazafelé menet futottam bele – vagyis *beléjük*. Három haverjával jött szembe. Kettőt közülük nem ismertem, egyet viszont igen: a csapattársa volt az, Christopher Wilson irányító. Mint általában az irányítók, ő is a kampusz nagymenőjének hírében állt. Ezt tudtam róla, és talán még egy kicsit többet is. Nem annyit, mint amennyit tudni szerettem volna, de azért néhány dolgot igen. Mondjuk, abban a pillanatban Christ még csak meg sem láttam. A mellette lépkedő srác kötötte le minden figyelmemet.

Dylan Reed, a maga százkilencven centis magasságával.

Úgy tízméternyire volt tőlem. Felém tartott, és nagyon nevetett valamin, amit a barátai mondtak.

Földbe gyökerezve figyeltem őt. Olyan hirtelen torpantam meg, hogy egy lány belém is botlott. Bocsánatot kért, de én még csak válaszra sem méltattam. A kampusz közepén álltam kővé dermedve, összeugrott gyomorral, és éreztem, hogy halálra sápadok.

Nem.

Nem akartam pont akkor összefutni vele. Semmi smink nem volt rajtam, és összvisz három órát aludtam. Kócos voltam, a hajfonatom egy torzonborz szalmakazalra hasonlított. A ruhámról nem is beszélve... Már arra sem emlékeztem, mi a fene volt rajtam. Meg sem néztem, de tudtam, hogy nagy valószínűséggel semmi extra. Az biztos, hogy ott és akkor egyáltalán nem akartam belebotlani abba a srácba. Pont.

Kilenc méter.

Drága másodperceket vesztettem azzal, hogy csak bámultam őt ahelyett, hogy elhúztam volna a csíkot – tudtam, hogy ment volna,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mert korábban már többször is sikerült. Aznap azonban túlságosan ledöbbsentem ahhoz, hogy bármi másra képes legyek azon túl, hogy figyelem, ahogy közeledik. Talán az alváshiány volt az oka, hogy ott ragadtam, vagy az, ahogyan lépett, ahogyan mozgott a válla, és...

Elég volt!

Még nem vett észre. Lehajtott fejjel lépdelt, a haverjait hallgatta.

Hét méter.

Arra gondoltam, hogy ha csak állok ott becsukott szemmel, és semmilyen hirtelen mozdulatot nem teszek, akkor kikerül, és néhány másodpercen belül már túl is leszek az egészen. Ismét egy briliáns ötlet tőlem!

Vagy ami még ennél is jobb lenne: ha egyáltalán fel sem ismerne. Őszintén szólva, ennek azért elég nagy volt az esélye. Elvégre annyi lány veti magát a lába elé nap mint nap! Nagy a valószínűsége, hogy már másnap elfeledkezett arról a házibulis fürdőszobai jelenetről, meg a cikis csajról – azaz rólam.

Hat méter.

Szürke, hosszú ujjú Henley pólója klasszul kiemelte szuper izmos karját. *Tényleg* szuper izmos karja volt, erre határozottan emlékeztem arról az estéről. Mindig is odavoltam a nagy, erős karokért, de ez most nem is lényeg. És az a kar még klasszabb vállban folytatódott. Barna, rövid, felnyírt haja volt, ami nem áll jól mindenkinek, de Dylan Reednek... neki nagyon! Erőteljes, férfias vonásokkal rendelkezett. A szemét nem láttam, de tudtam, hogy kék. Pontosabban mondva, olyan sötétkék, mint az óceán. Egy évvel ezelőtt néhány másodperc erejéig azért belenéztem. Erős járomcsont keretezte az arcát, és olyan telt ajka volt, hogy simán elábrándoztam arról, milyen érzés lehet érezni a számon.